

Så vil jeg godt kommentere debatten om Indenrigsministeriets landdistriktpulje. Jeg vil gerne kvittere og sige, at jeg synes, det er en rigtig god pulje, og vi får utrolig meget ud af, at der står 20 mio. kr. eller lidt mere i den. Den har man virkelig stor gavn af udeomkring i landdistrikterne. Men jeg vil godt høre, om det er sådan, at jeg kan tage det som et løfte fra ministeren, når ministeren siger, at budgetmidlerne rent faktisk bliver uændrede. Der lå måske lidt i biordene, der ikke var helt mægt til det, men kan man tage det som et løfte om, at puljen ikke bliver skåret ned i fremtiden, altså i overslagsårene?

Så er der to områder, jeg lige vil kommentere, og det ene er debatten om, hvilke bemærkninger ministeren kom med på sin landdistriktskonference. Det er korrekt, som ministeren sagde, at der ikke var mange folketingsmedlemmer til stede, der var sådan set kun ministeren og jeg selv. Men jeg har læst referatet fra konferencen, og jeg har oplevet det på samme vis, som det er refereret. Jeg mener, det er refereret rigtigt, at ministeren sagde, at udflytning af statslige arbejdspladser skal man ikke forvente sig noget af, heller ikke nye arbejdspladser.

Det andet, jeg godt vil kommentere, er den kollektive trafik og puljen til den, som har optaget en del af debatten i dag. Det er den pulje, som Dansk Folkeparti og regeringen har skåret væk, og vi har diskuteret en del, om det giver højere eller lavere billetpriser. Det, jeg specielt har hæftet mig ved, er, at fru Else Theill Sørensen egentlig bevægede sig hen til, at det kunne jo være, vi lige så godt kunne gøre billetterne gratis, for det var nok ikke de 300 mio. kr., der betød noget. Jeg synes sådan set, det trods alt peger lidt fremad, og hvis det skal være konservativ politik i fremtiden, synes jeg også, vi trods alt har fået noget ud af den debat, vi har haft i dag.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg synes næsten, at jeg bliver nødt til at tage ordet, for tænk nu, hvis nogen skulle læse uddraget af den her debat og af slutningen tro, at jeg har stået her og anbefalet, at man gjorde den kollektive transport gratis. Jeg sagde: Om den så blev gratis, så ville den nok ikke blive brugt så meget mere, for problemet er, at der ikke er basis for kollektiv trafik i de tyndt befolkede områder. Jeg sagde helt præcist, at det for mig at se ikke er prisen, der gør, at folk ikke tager bussen. Det er

det enkle fænomen, at der ikke er nogen bus at tage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 85 af Marianne Pedersen (V), Poul Nødgaard (DF) og Else Theill Sørensen (KF) (se 7809) vedtoges med 60 stemmer (V, DF og KF) mod 49 (S, SF, RV, EL og KRF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 84 af Kristen Touborg (SF), Arne Toft (S), Kim Sejr (RV) og Mogens Nørgård Pedersen (KRF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om, at regeringen aktivt skal arbejde for en fuld og hurtig liberalisering af EU's sukkermarked.

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.
(Fremsat 20/3 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel): I SF's forslag til folketingsbeslutning opfordres regeringen til aktivt at arbejde for en fuld og hurtig liberalisering af EU's sukkerregime. Lad mig straks sige, at det er en reformlinje, som regeringen ikke er uenig i.

EU's markedsordning bør som de øvrige elementer i den fælles landbrugs politik undergå en liberalisering og en markedsorientering. Forslagsstillerne opfordrer regeringen til aktivt at arbejde for, at liberaliseringen gennemføres i løbet af højst 5 år, og at der omgående åbnes op for fuld adgang til EU's sukkermarked for de mindst udviklede lande. Det foreslås desuden, at regeringen offentligt fremlægger en strategi

med den målsætning, som jeg her har nævnt, inden den 1. juli i år.

Jeg er som sagt enig med forslagsstillerne i, at der er et aktuelt behov for at reformere EU's markedsordning for sukker. En markedsordning, som reelt ikke har været reformeret, siden den trådte i kraft, og det var i realiteten helt tilbage i 1968.

Regeringen arbejder generelt for en markedsorienteret udvikling af den fælles landbrugspolitik, og dvs. en fortsat tilpasning af EU-priserne til verdensmarkedet, en gradvis reduktion af den direkte støtte samt en frigørelse fra de udbudsregulerende mekanismer. De pejlemærker gælder selvfølgelig også i forbindelse med en reform af hele sukkerområdet.

På Rådets foranledning er Kommissionen blevet forpligtet til i indeværende år at fremlægge en slags midtvejsevaluering af sukkerordningen. Rapporten skal endvidere tage stilling til behovet for en reform af en markedsordning. Regeringen finder, at der er behov for, at Kommissionen fremlægger et reformforslag. Jo længere tid der går, uden en reform, jo kraftigere og jo hurtigere skal en reform gennemføres, når den endelig måtte komme.

Jeg vil ikke på nuværende tidspunkt anse det for realistisk at fastslå en tidshorisont på 5 år for liberalisering af sukkermarkedet, sådan som forslagsstillerne lægger op til. Den tidshorisont, man kan opnå, afhænger af de reelle forhandlingsmuligheder, som bl.a. begrænses, dels af om Kommissionen vil fremsætte et egentligt forslag til reform, dels af den faktiske udformning af Kommissionens eventuelle forslag. Og så er der selvfølgelig også de øvrige medlemslandes holdning til nødvendigheden af en sådan reform. Jeg føler det selvfølgelig specielt uheldigt, at vi fra dansk side skulle sige nej til en reform, hvis den er mindre vidtgående, og jeg fornemmer ligesom, at det er det, forslagsstillerne lægger op til.

Kl. 17,05

Regeringens mål er klart at drive reformen så langt som muligt, men det forudsætter, som forslagsstillerne selvfølgelig også er klar over, at der kan skaffes et flertal i Rådet. En mindre vidtgående reform må alt andet lige være bedre end ingen reform.

Når der foreligger et konkret forslag på sukkerområdet, vil regeringen selvfølgelig, ligesom det er sædvanen, søge et forhandlingsmandat i Folketingets Europaudvalg.

Endvidere er reformmulighederne også afhængige af, om Kommissionens forslag til en generel reform af den almindelige landbrugspolitik kan vedtages, og i hvilken form den måtte blive vedtaget.

Såfremt reformen vedtages, som den ligger i øjeblikket, vil der i realiteten blive mulighed for at finansiere en reform af markedsordningen for sukker. Hvis det forslag, der ligger fra Kommissionen, derimod ikke bliver vedtaget, så begrænses mulighederne for en reform væsentligt, idet en række af de øvrige medlemslande uden tvivl vil kræve, at den nuværende støtteordning fortsætter uændret, eller at der foretages meget få justeringer.

Ud fra en samlet økonomisk betragtning er anvendelsen af importkvoter som led i udviklingsbistand en administrativt byrdefuld og også ineffektiv løsning, for vi har jo ikke noget klart overblik over, hvordan kvoterne bliver fordelt. Så jeg er derfor enig med forslagsstillerne i, at det vil tjene udviklingslandene bedre at sikre dem fri adgang til markederne i de industrialiserede lande.

I overensstemmelse med det vil regeringen som nævnt arbejde for en markedsorientering af sukkerområdet, og det vil så på sigt give fuld adgang til EU's sukkermarked for alle tredjelande.

Med hensyn til de mindst udviklede lande foreslås det i beslutningsforslaget, at landene omgående opnår fuld adgang til EU's marked. Som bekendt støtter regeringen og også et bredt flertal her i Folketinget, at det såkaldte »Everything but Arms«-initiativ, som forslagsstillerne jo hentyder til, fremrykkes, så sukker ikke forbliver undtaget helt frem til 2009 med den overgangsperiode, der i realiteten ligger fra 2006 frem til 2009. Så det arbejder regeringen selvfølgelig for, altså den vedtagelse fra den 5. november.

Jeg mener ikke, det er hensigtsmæssigt at fremlægge en strategi for, hvordan liberaliseringen kan ske, inden Kommissionen har fremsat et forslag til en reform på sukkerområdet.

Hvis Kommissionen fremlægger konkrete forslag til en reform, vil de sandsynligvis først blive fremlagt, efter at Kommissionens forslag til den generelle reform på hele landbrugsområdet, altså den fælles landbrugspolitik, bliver vedtaget. Jeg vil ikke udelukke, at det kan ske til sommer, altså i juni måned.

Så regeringen vil selvfølgelig arbejde for målet om en markedsorientering og en liberalise-

ring med rettidig omhu, ikke bare for den generelle landbrugspolitik, men også for sukkerregimets vedkommende.

Hvis jeg skal konkludere, vil jeg understrege, at der ikke skal herske tvivl om, at regeringen i forbindelse med drøftelserne af Kommissionens rapport, som jeg har omtalt, klart vil argumentere for, at EU's sukkerordning må og skal markedsorienteres og liberaliseres snarere nu end senere.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil gerne sige tak til fødevarerministeren, fordi hun jo i hvert fald indholdsmæssigt erklærer sig enig i SF's forslag på alle strækninger. Hun er enig i det hovedsigte, der er med forslaget, nemlig at der skal ske en hurtig og omfattende liberalisering af EU's sukkerordninger.

Når jeg alligevel på trods af den udtalte omfattende enighed bliver en lille bitte smule i tvivl om, hvorvidt jeg skulle opfatte det, som om regeringspartierne vil stemme for beslutningsforslaget, så er det, fordi ministeren hæftede sig ved, at det ville være uheldigt at skulle sige nej til en reform, hvis den er mindre vidtgående end det, der er foreslået her.

Kl. 17.10

Hvis det kunne være en lille tvivl hos ministeren, så vil jeg da gerne fjerne den, for det er sådan set ikke en risiko ved forslaget. Der står udtrykkeligt ikke, at man skal sige nej til en reform, der er mindre vidtgående, men at man skal tage afstand fra udspil, der er mindre vidtgående. Det betyder bare, at man skal arbejde for den liberalisering, der er foreslået her, og aktivt argumentere for den udadtil. Det går jeg ud fra at vi sagtens kan på baggrund af ministerens tale her.

Så jeg går ud fra, at det, når den lille tvivl er fjernet, fra ministerens side var et tilsagn om, at regeringspartierne stemmer for forslaget.

(Kort bemærkning).

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Sagt til hr. Jørn Jespersen: Somme tider hører man jo det, man gerne vil høre. Vi er fra regeringens side ikke uenig i målsætningen om, at der skal ske en markedsorientering og en liberalisering af sukkerregimet. Det er bydende nødvendigt, og som jeg sagde i mit første indlæg: Jo før, jo hellere.

Der skal heller ikke herske tvivl om, at vi fra dansk side også i den genforhandling, der var i

2001 omkring hele sukkerområdet, sammen med ganske vist kun nogle få andre lande, bl.a. England, Holland og Sverige, var blandt de lande, der trak mest i den markedsorienterede retning. Det vil vi fortsat gøre, vil jeg sige til hr. Jørn Jespersen.

Men at imødekomme intentionerne i forslaget, der bl.a. indikerer, at regeringen inden den 1. juli skal komme med et udspil, har jeg klart taget afstand fra med argumentationen, at der kommer et udspil fra Kommissionen. Det vil vi gerne forholde os til.

Vi mener også, at rækkefølgen må være, at vi får drøftet og får konkluderet på midtvejsevalueringen af den fælles landbrugspolitik, og så kan vi tage fat på sukkerregimet.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er da rigtigt, at man somme tider hører det, man gerne vil, men det var jo svært at høre andet, end at ministeren var enig i behovet for en omfattende liberalisering af sukkerområdet. Det blev der argumenteret for gennem hele ministerens tale.

Så er det da svært at forstå, at konklusionen alligevel er: Vi vil bare ikke vedtage det, vi vil ikke arbejde for det, vi vil ikke lægge en strategi frem. Det synes jeg da er inkonsistent. Det er da uholdbart.

Betyder det med andre ord, hvis jeg skal høre det, som ministeren gerne vil have jeg skal høre, at her er der endnu et eksempel på, at regeringen siger, at den går ind for liberalisering, den argumenterer for, at den er nødvendig, men der er bare lige nogle forudsætninger endnu en gang desværre, som gør, at det ikke skal være lige nu? Det skal ikke være på den her måde, og det skal ikke være sådan, som det er foreslået af SF.

Derfor er konklusionen i virkeligheden, at regeringen ikke vil det, den selv siger. Man vil ikke arbejde aktivt for en liberalisering, for der er nogle forudsætninger opfundet til lejligheden, der forhindrer det. Er det dét dobbeltspil fra regeringens side, vi er vidne til igen?

(Kort bemærkning).

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Hr. Jørn Jespersen hørte jo i mit indlæg, at der klart fra regeringens side bliver argumenteret for nødvendigheden af en diskussion om det sukkerregime, vi har, og som har eksisteret siden 1968, hvilket jeg også sagde. Det er nødven-

dig, og det er det, regeringen arbejder for. Den arbejder hen imod en løsning, som bl.a. kan sikre, at »Everything but Arms«-landene får en hurtigere markedsadgang end den, der er lagt op til. Det var vi også, i hvert fald et stort flertal her i Folketinget, enige om i forbindelse med vedtagelsen af 5. november.

Så jeg håber ikke, at der i hr. Jørn Jespersens sind trods alt er nogen tvivl om, at det er den målsætning, som regeringen arbejder aktivt, ikke kun passivt ud fra.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det kan være lidt svært at forstå, hvad det egentlig er, der er regeringens problem, for jeg har forstået det sådan, at ministeren og regeringen vil arbejde aktivt for en afvikling af protektionismen på sukkerområdet.

Men er det sådan, at problemet for regeringen er, at man ikke selv vil offentliggøre et forslag om, at det skal ske? Det er vel det, der så står tilbage, at regeringen ikke vil efterkomme forslagsstillernes opfordring til, at regeringen skal fremsætte som et forslag, at der skal ske den liberalisering.

Kl. 17.15

Men hvis det er tilfældet, er det meget vanskeligt at forstå, for hvad er det, der holder regeringen tilbage? Hvorfor vil regeringen ikke fremlægge det? Regeringen kunne jo offentliggøre et sådant udspil. Regeringen siger selv, at den går ind for det, hvorfor vil den så ikke gøre det? Det kunne da være til nytte også for Europa-Kommissionen, altså en støtte til et eventuelt forslag fra deres side, hvis der lå et dansk udspil. Det er lidt svært at forstå, hvad det er, der holder regeringen tilbage.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Fødevareministeren siger, at hun ikke håber, at jeg er i tvivl om, at regeringen af et ærligt hjerte går ind for en hurtig og omfattende liberalisering af bl.a. sukkerområdet. Der må jeg desværre bedrøve fødevareministeren med, at det er jeg ekstremt meget i tvivl om. Jeg kommer i stigende omfang til den konklusion, at regeringen fører et markant dobbeltspil, når det drejer sig om EU's landbrugsstøtte. Man siger, at man går ind for en markedsorientering, for en reduktion, men i praksis modarbejder man den.

Det, vi ser her, er endnu et eksempel på det. Det er, at man i teorien og i retorikken støtter en

reform af sukkerområdet, men man kan ikke støtte et forslag om at udarbejde et konkret udspil til de andre EU-lande, som bl.a. ville betyde, at man i den offentlige debat i samtlige EU-lande kunne henvise til den danske position. Det ville betyde, at Kommissionen, som hr. Keld Albrechtsen er inde på, kunne henvise til den danske position. Det vil man ikke gøre. Uden begrundelse. Der bliver bare nævnt, at det ikke er hensigtsmæssigt. Uden nogen som helst begrundelse.

Så jo, jeg er meget i tvivl om regeringens indstilling i forhold til en afvikling af landbrugsstøtten, eller rettere sagt: Jeg bliver mere og mere sikker på, at regeringen ikke gør det, den siger at den vil gøre.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Så bliver jeg nødt til at bede hr. Jørn Jespersen om et konkret eksempel på, at regeringen skulle modarbejde en reform af den fælles landbrugs politik, altså midtvejsevalueringen. Bare et eksempel fra hr. Jørn Jespersen.

For det er et postulat, når ordføreren for forslagsstillerne står på talerstolen og siger, at det er hans klare opfattelse, at regeringen i praksis modarbejder en markedsordning. Det er simpelt hen ikke acceptabelt.

Så til hr. Keld Albrechtsen: Der er jo ikke nogen tvivl om, at Europa-Kommissionen kender den danske holdning. Det gjorde den helt tilbage i den forhandling, der lå i 2001. Det ved hr. Keld Albrechtsen også godt. Jeg sagde før, at der var andre lande i Europa, der havde den samme holdning, og at man prøvede at trække det i den retning. Derfor forstår jeg slet ikke hr. Keld Albrechtsens angreb på regeringen i den her sag.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning.

Hr. Jørn Jespersen har opbrugt sine.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ligger der et forslag om, at den danske regering skal offentliggøre sin holdning, offentliggøre et udspil, som så kan indgå i debatten i hele EU. Så siger ministeren, at den har man tidligere gjort opmærksom på i Ministerrådet og over for Kommissionen. Men vil ministeren ikke medgive mig, at hvis man nu træffer den beslutning fra den danske regerings side – hvis det kan opnå støtte fra et flertal i Folketinget, det ved

vi jo ikke, for det kan vi jo først vide, når vi har haft debatten – at man ikke vil lægge sit lod i vægtskålen, så vil det da blive betragtet som en dansk retræte? Så vil det blive betragtet og opfattet, desværre med rette, sådan, at nu ønsker Danmark i realiteten ikke længere nogen reform – måske nok i år, men ikke i realiteten.

Det er det, ministeren risikerer, hvis ministeren nu sætter sig ned og ikke vil lave et udspil. For det kan jo godt gå hen og blive kendt offentligt, også rundtomkring i Europa, at ministeren i dag har sagt til Folketinget, at hun ikke vil foretage sig noget. Det vil ude i Europa blive tolket som et signal om, at ministeren i realiteten ikke ønsker en reform.

Det er jeg nødt til at sige på den måde, for ministeren har selv skabt det her problem ved sin lunkne holdning til det forslag, der ligger til behandling.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Nu ved jeg ikke, hvordan hr. Keld Albrechtsen definerer lunkne holdninger. Jeg synes da, at jeg i mit første indlæg klart gav udtryk for regeringens holdning til nødvendigheden af en reform på sukkerområdet.

Jeg har lige så klart givet udtryk for, at grunden til, at vi fra regeringens side ikke kan støtte beslutningsforslaget, alene er begrundet i, at der kommer et udspil fra Kommissionen formentlig til sommer.

Kl. 17.20

Og så er vi, som jeg også har gjort rede for tidligere, altid i den situation, at regeringen i Europaudvalget skal have et mandat til de forhandlinger, der videre skal foregå, så der vil vi også få lejlighed til at drøfte den danske holdning, som kollegerne i EU i hvert fald ikke er i tvivl om.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det den sidste korte bemærkning til hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det håber jeg heller ikke de andre regeringer er i tvivl om. Men det, der overrasker mig, er, at ministeren ikke vil gøre et forsøg på at få indflydelse på det forslag, som Kommissionen måske kommer med, for det er jo ikke engang hundrede procent sikkert. Og hvis der ikke kommer et pres fra nogen lande – det kunne jo

også tænkes, at der er andre ministre, der læner sig tilbage ligesom den danske minister – så ved man jo ikke, om der overhovedet kommer forslag fra Kommissionen, og hvis der kommer et forslag, så risikerer man, at det ikke er noget særlig godt forslag.

Hvorfor skal den chance for at påvirke det forslag forspildes? Hvorfor skal de uger bare gå, uden at der sker noget? Det synes jeg ikke vi har fået et svar på. Det kan ikke være nogen uoverstigelig byrde for den danske regering at udfærdige det forslag og sende det til Kommissionen og offentliggøre det i de europæiske medier.

Dermed ville man lægge et pres på debatten og give Kommissionen en mulighed for at lave et bedre forslag, end det ellers bliver. Jeg må indrømme, at ministeren ikke har forklaret, hvorfor den mulighed ikke skal udnyttes.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken. Hr. Thor Gunnar Kofoed.

Thor Gunnar Kofoed (V):

I Venstre går vi absolut ind for frihandel, og vi arbejder faktisk for den hver eneste dag. Derfor er vi måske også lidt uforstående over for, hvad betydningen af sådan et beslutningsforslag som dette skulle være, for der arbejdes jo på en liberalisering af sukkermarkedet. Vi er også principielt enige i, at det skal foregå hurtigt og så hurtigt som muligt. Men der er nogle ting, vi absolut bør være ansvarlige over for, for jeg tror ikke, at det går, som der står i bemærkningerne til SF's beslutningsforslag.

Hvis vi liberaliserer verdensmarkedet for sukker uden nogen form for regulering, så ville den største sukkerproducent i verden, Brasilien, med et lille produktionsudsving kunne overtage alle de fattige ulandes sukkerproduktion. Sådan ville det være, hvis man bare liberaliserede med et knips. Derfor er der en vis form for ansvarlighed i de verdensaftaler, der skal være fremover, så de fattigste lande ikke taber til de største producenter.

Tager man f.eks. den næststørste producent og også største forbruger af sukker, som er Indien, så vil de måske heller ikke være alt for glade for en total liberalisering af sukkermarkedet, for de har ikke den mest effektive sukkerproduktion i verden.

Hvis vi går ind til EU's sukkerproduktion, så er de største producenter Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien. De er næsten konkurrence-

dygtige på verdensmarkedet, selv om man fjerner støtteordningerne eller laver en liberalisering. Derfor vil den sukkerproduktion, vi har i Danmark, selvfølgelig få et problem, men vi har nogle ansvarligheder i de markedsordninger, der er.

Jeg går selvfølgelig ud fra, at når man taler liberalisering af markedsordningen for sukker, så er der fuld kompensering af landbrugets afvikling, støtteordningerne, så landmanden friholdes for de økonomiske tab, han måtte få, for han skal jo ikke straffes i de her politiske debatter, bare fordi han har fulgt med den politiske udvikling, der har været gennem en generation med en planøkonomisk socialistisk tankegang.

Der er også mange andre ting i forslaget eller i bemærkningerne til forslaget. SF mener f.eks., at liberaliseringen af markedspriserne vil få sukker til at stige med 30-38 pct., og at det vil hjælpe de fattige lande. Det forstår jeg ikke helt, for når man tænker på, at der er en overskudsproduktion i verden, og at der er sukkerlagre på 45 pct. af verdensproduktionen, hvad er det så, der skal få prisen til at stige, fordi man fjerner støtteordningerne? Det hænger ikke helt sammen i bemærkningerne.

Derfor hilser jeg også det arbejde, der er i gang på EU-plan, meget velkommen. Her går man ind og analyserer det hele, kommer med en midtvejsevaluering og tager virkelig fat på, hvad der skal til for at få en liberalisering af verdensmarkedet for sukker.

Kl. 17.25

Der er også et arbejde i gang på WTO-plan. Der ser vi også frem til, at vi får arbejdet hen imod en liberalisering af verdensmarkedet for sukker.

Det er vigtigt, at det ikke er de forkerte, der overtager, og det så er de fattigste ulande, der taber dette spil. Derfor må Venstre afvise forslaget i sin helhed, men jeg vil pointere, at vi principielt og grundlæggende er enige i, at vi skal have en liberalisering af verdensmarkedet, ikke kun for sukker.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan man jo høre bag det hele, at årsagen til, at ministeren var handlingslammet, var, at det største regeringsparti har gjort sin indflydelse gældende. Det kan der jo naturligvis være nogle organisationer, der har været stærkt medvirkende til.

Derfor vil jeg godt spørge: Hvorfor har Venstre så ikke præsenteret et forslag til løsning af de spørgsmål, som nu bliver rejst? For nu bliver der stillet alle mulige betingelser op, som Venstre vil have opfyldt, før der kan blive tale om en liberalisering. Og så må man jo altså sige: Hvad i alverden er meningen med at komme med alle de betingelser nu efter så mange års debat? Så har man opfundet et helt katalog af vanskeligheder, som pludselig skal bearbejdes først.

Men nuvel, man har ikke fået lavet sit hjemmearbejde, men vil man så under udvalgsbehandlingen være med til at få ændret beslutningsforslaget? Hvis man f.eks. har et forslag om, at der skal være en præferencestilling for nogle af de fattigste ulande, jamen så lad os lave det. Det kan man godt lave. Det ville være rart, hvis Venstre havde gjort sit arbejde og var kommet med materialet, når man nu havde det ønske. Men det kan klares i udvalget. Er man indstillet på det fra Venstres side? Eller er det bare et forsøg på at få den her sag syltet mest muligt?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Thor Gunnar Kofoed forstår ikke helt, hvorfor prisen skulle stige på verdensmarkedet, hvis støtteordningen bliver afskaffet. Det er ellers ret enkelt. Det er, fordi støtten giver et større udbud, og det holder priserne nede. Omvendt, hvis ikke priserne skaber det større udbud, så falder udbuddet, og så stiger priserne på verdensmarkedet. Det er en meget enkel sammenhæng, som man kender fra mange områder. Den gør sig altså også gældende her.

Det, jeg hæfter mig ved, er, at hr. Kofoed kalder EU's landbrugspolitik, herunder sukkerordningerne, for planøkonomisk socialistisk vanvid. Her kommer der altså et socialistisk forslag om at afskaffe dem, og så vil liberalisten ikke være med til at afskaffe det planøkonomiske socialistiske vanvid. Det er da interessant og ret underholdende, når det kommer til stykket.

Endelig skal man høre en liberalist argumentere for, at Brasilien får fordel af en liberalisering. Jamen hvis de er de mest effektive producenter, hvad kan en liberalist så have imod, at produktionen foregår dér? Og jeg skulle hilse og sige, at der er ganske mange fattige mennesker i Brasilien, der ville have stor fordel af en øget produktion og eksport.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Vi vil da gå ind i det her udvalgsarbejde og se på, hvilke muligheder der er. Men jeg vil sige, at der er et arbejde på EU-plan, som vi absolut vil se efter, for vi kan gøre nok så meget i Danmark, som ikke har nogen effekt over for dem, som det skal hjælpe. Derfor vil vi se meget på det arbejde.

Så er det meget sjovt med hensyn til den diskussion om socialisme kontra liberalisme. Forslagsstillerne mener, at Venstre kun er såkaldte liberalister. Men vi er liberalister på den måde, at vi gerne vil arbejde hen mod en liberaliseret verden, men vi har en vis form for ansvarlighed over for den planøkonomiske tankegang, der har kørt i mange år. Man kan ikke bare knipse med fingrene og så springe fra støtteordningerne. For der er mange, der er bundet op på og hænger på, at man har disse støtteordninger og blokeringer for, at man ikke kan komme ind på markederne.

Hvis det var så enkelt, som SF nu lægger op til, er det jo mærkeligt, at det skal tage så lang tid at nå en aftale på WTO-plan. Og det er jo på WTO-plan, man skal have det her til at hænge sammen. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvad vi gør internt i Europa. Det er i hele verden, for den største del af sukkerproduktionen foregår altså lidt uden for Europa.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Thor Gunnar Kofoed: Hvis nu det er sådan, at Venstre mener, at der bør tages et ekstra hensyn til de allerfattigste ulande – sådan forstod jeg budskabet i talen, og det var jo et nobelt og klædeligt budskab, som ingen kan være uenig i – så må vi jo se at få det indarbejdet i et forslag, og så haster det. Er vi ikke enige om det?

Det vil aldrig få en gang på Jorden, og det tror jeg også hr. Thor Gunnar Kofoed kan være enig med mig i, hvis det ikke meget hurtigt kommer som et dansk udspil, inden Kommissionen har fået lavet sit.

Så de krav, hr. Thor Gunnar Kofoed har fremlagt til mere præcision i beslutningsforslaget, er faktisk noget, der haster. Det haster ekstremt meget, hvis det overhovedet skal have en chance for at blive indarbejdet i Kommissionens forslag. Det går jeg ud fra vi kan blive enige om.

Derfor må Venstre jo påtage sig det ansvar, som der ligger i at være et stort regeringsparti, og se at få gjort tingene. Jeg synes, det er kritiserbart, at man har så mange besværligheder, og så kommer man her med dem, og man har overhovedet ikke gjort det konkret, man har overhovedet ikke gjort sit hjemmearbejde før den her debat. Nu kaster man bare en hel masse ting på bordet.

Men det skal vi nok være med til sammen med hr. Thor Gunnar Kofoed at få lavet i udvalget. Det skal Enhedslisten i hvert fald meget gerne medvirke til. Men det kræver altså også, at Venstre er indstillet på at være med til at lave en beslutning.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

At man skal høre Venstres ordfører lægge en meget stor bekymring for dagen for de fattige i ulandene. Det havde været mere velanbragt, da man lavede sine besparelser på udviklingsbistanden; men lad det ligge i denne her sammenhæng.

Jeg vil bare sige, at sådan en løselig beregning af, hvad EU's sukkerordning koster forbrugerne og skatteyderne i EU, viser, at den koster 42 mia. kr. om året hvert år. Der ville være rigeligt med penge til at kompensere Europas sukkerproducenter og masser af penge til at kompensere de mindstudviklede lande, som kunne gå hen og tabe på det her.

Hvorfor vil Venstre ikke være med til at lave en plan, som afvikler det her planøkonomiske vanvid, og som kompenserer sukkerroeproducenter, og som kompenserer fattige lande, der lider tab, og som så i øvrigt lever op til statsministerens mange kronikker om frihandel som vejen til udvikling og afskaffelse af fattigdom? Hvorfor vil Venstre ikke være med til det konkrete stykke arbejde?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er til Venstres ordfører, hr. Thor Gunnar Kofoed. Egentlig var jeg lidt positiv glad, måske ikke med hensyn til forståelsen af, hvad Venstre synes om selve forslaget, men for den melding om, at man vil afvente midtvejsevalueringen. Det kommer jeg senere ind på; det kan jeg også se noget fornuftigt i.

Men så hører jeg samtidig, at man efterfølgende går op og siger, at man godt vil være med til at kigge på nogle ting under udvalgsbehand-

lingen af dette forslag. Må jeg lige få slået fast, hvad det er Venstre vil: Vil de vente på, at den her midtvejsevaluering kommer, eller vil man kigge på forslaget under udvalgsbehandlingen?

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Først til hr. Christian H. Hansen: Jeg vil besvare det på den måde, at vi vil vente på, at EU kommer med et samlet forslag, fordi det er på EU-plan, man løser de her problemer. Det er der, man får effekt af de forslag, der kommer.

Vi kan presse på med den ene og den anden holdning i Danmark, det kan regeringen arbejde med, men det er ikke der, vi løser de store problemer. Det er, hvis EU kommer med et forslag, og derfor vil vi jo selvfølgelig afvente det arbejde, der kommer fra Europa-Kommissionens midtvejsevaluering af sukkerordningen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu må jeg sige, at nu synes jeg altså, det simpelt hen bliver for groft. Hr. Thor Gunnar Kofoeds sidste melding er en hån mod de fattigste ulande.

Han står først heroppe og siger, at der skal tages et særligt hensyn til de fattigste, til dem, som er endnu fattigere end f.eks. Brasilien, som ellers også er godt fattigt.

Så siger vi, at vi gerne vil være med til under udvalgsarbejdet at få præciseret, at selvfølgelig skal der tages et sådant hensyn, hvorefter hr. Thor Gunnar Kofoed går herop og meddeler, at det skal der i øvrigt ikke gøres noget ved. Man må vente og se, om det forslag, der kommer fra Kommissionen, så i øvrigt går i den retning, eller det går i en helt anden retning. Det skal man bare passivt sidde og vente på. Det er en hån, må jeg sige til hr. Thor Gunnar Kofoed, mod de fattigste i verden først at gøre sig til deres beskytter og så derefter, når man bliver tilbudt et samarbejde om at udmønte det i praktisk politik, er man pist væk.

Kl. 17.35

Jeg synes, det er en skandale, at man optræder på den måde. Det bestyrker den opfattelse, som vi også fik efter at have udspurgt ministeren, at man i realiteten, når det kommer til stykket, ikke ønsker en liberalisering.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes da, det er ret ynkeligt, at fordi en sag er en EU-sag – jeg forsøger at henvende mig til Venstres ordfører; jeg håber, det kan lade sig gøre – jeg synes, det er ynkeligt, at fordi en sag er en EU-sag, så siger Danmarks største parti: Jamen så kan vi ingenting gøre. Så skal vi bare vente. Så må vi jo se, hvad der kommer af udspil. Ingenting kan vi gøre; ingen tanker kan der tænkes i Venstre; ingen planer kan udarbejdes; ingen forslag er mulige. Vi skal bare vente.

For ikke særlig længe siden talte statsministeren om en aktivistisk udenrigspolitik. Da var han godt nok lidt klemt af Sakajevsag og sådan noget, så det er ikke sikkert, det var så gennemtænkt og velforberedt, men det var dog trods alt et meget spændende udspil. Hvad med en aktivistisk sukkerpolitik fra Venstres side på det her punkt? Kunne man ikke forestille sig det?

Så vil jeg gerne gentage mit spørgsmål: Hvorfor vil Venstre ikke være med til at lave en plan, hvor der er compensation til sukkerroeproducenter, til de fattigste ulande? Hvorfor vil man ikke indgå konstruktivt i det arbejde?

Endelig til sidst: Hvad er det helt præcis for et udspil, man vil vente så tålmodigt på? Det er ikke midtvejsevalueringen, går jeg ud fra, for den indeholder jo netop ikke sukkerordningen.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Til både hr. Keld Albrechtsen og hr. Jørn Jespersen: Der er på EU-plan et arbejde i gang med en midtvejsevaluering af EU's markedsordning for sukker. Den kommer til juli, og det er den, vi venter på. Den beskriver helt klart, hvad forudsætningerne er for en produktion, hvordan man skal lægge det om, hvis man også skal have en afkobling af støtteordningen for sukker. De ting er det, vi skal vente på, så vi laver en samlet europæisk plan.

Der er ikke noget formål med at lave en dansk plan, fordi vi har for det første ikke baggrunden for det, og om vi laver noget i lille Danmark, som har en lille bitte smule af den europæiske sukkerproduktion, betyder intet. For det andet er det stadig Kommissionen, der stiller forslagene til den tid, og jeg er helt sikker på, at hver eneste gang ministeren er i Bruxelles til møder, bliver der presset på på de ordninger. Derfor går vi ind for, at vi venter på det arbejde, der kommer fra EU, og det bakker vi op om til den tid eller kommer med ændringsforslag til.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken, og det er fru Ritt Bjerregaard.

Ritt Bjerregaard (S):

I Socialdemokratiet vil vi godt takke SF for dette meget grundige og gennearbejdede forslag. Vi ser det også som et led i den løbende diskussion via WTO, som hr. Jørn Jespersen også har sat sig i spidsen for. Vi finder, at der her ligger et interessant forsøg på at konkretisere et af de områder, som vitterlig er hårdt subsidieret til stor ugunst for ulandene, og derfor synes vi også, at det er et rigtigt skridt at foreslå, at Danmark skulle se at få en større indflydelse på den udvikling, der er på det her område.

Når vi er af den opfattelse, er det jo, fordi det er umiddelbart klart, at EU's sukkerordninger både skævvrider verdensmarkedet, og at de også er alt for dyre. Når vi ser på skævvridningen, så er det jo tydeligt, at EU nærmest ikke tillader import af sukker fra ulandene, og derfor vil det være muligt, sådan som det allerede er blevet understreget i debatten, at hjælpe svage økonomier i gang.

Kl. 17.40

Den er også for dyr, fordi det er en beskyttet industri, vi har at gøre med, og hvis vi ser lidt på nogle af de oplysninger, man kan hente fra OECD eller fra Statens Jordbrugs- og Fiskeriøkonomiske Institut og Landbrugsraadet, ja, så viser det jo, at langt det meste importerede sukker belægges med en told, der svarer til 75 pct. af priserne på verdensmarkedet, at EU's garanterede mindstepris er på ca. 4,7 kr. pr. kg, og det er cirka det dobbelte af verdensmarkedsprisen, og undersøgelsen fra 2001 viser, at hver gang en sukkerfabrik i den vestlige verden sælger sukker for 100 kr., ja, så er 60 af de 100 kr. forskellige former for støtte.

Jeg synes ikke, at vi i EU kan være en sådan politik bekendt, og derfor hilser vi forslaget, sådan som det foreligger her fra SF, velkommen.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Og så er det næste ordfører, hr. Christian H. Hansen.

Er det en kort bemærkning til fru Ritt Bjerregaard? ... Hr. Jens Kirk.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu kunne man jo næsten tro, at fru Ritt Bjerregaard mente, at vi her i Danmark selv kunne

klare det. Ville den rigtige vej i det fællesskab, vi er med i, i den fælles landbrugspolitik, vi er med i, ikke være, at det er dér, vi skal komme med vores ideer og planer og ligesom skubbe i den rigtige retning, i stedet for at sige, at vi stiller os på sidelinjen her, og jeg havde nær sagt, råber op ligesom SF, men ikke får del i de konklusioner, der skulle være i fremtiden? Vi er altså ikke med i de konklusioner, der skal drages på området, vi står bare og råber og skriger. Er det ikke uheldigt?

Skal vi derimod ikke være med til at mase på inden for EU og sige: Hvis der er noget uheldigt i det forslag, der kommer, så er det det, vi skal sørge for at få rettet, i stedet for at tro, at vi alene og som en meget lille producent kan magte at få det ændret.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Man kan jo glæde sig over, at statsministeren ikke er til stede i salen i dag, når man hører den meget passive linje, som Venstre lægger for dagen, efter at vi nu har hørt statsministeren udtrykke ønsket om en aktivistisk politik på det udenrigspolitiske område.

Det er da klart, at vi er med i EU, det er da klart, at vi skal have indflydelse i EU. Man får også indflydelse ved at komme med udspil. Der er intet som helst til hinder for, at et lille land kan komme med et udspil på et så vigtigt område som det her. Det sætter ikke Danmark på nogen form for sidelinje. Tværtimod ville det gøre, at Danmark ville komme i front på et område, som jo i hvert tilfælde de fleste retorisk siger de mener at der skal ske ændringer på, men som det ikke tyder meget på der er den store vilje til, når det kommer til stykket.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Kan fru Ritt Bjerregaard bare nævne et eneste beslutningsforslag, der er kommet fra Danmark, som har været med til at revolutionere en eller anden, kan vi sige, meget dyr ordning i EU? Jeg tror det ikke.

Jeg tror heller ikke, at det vækker meget stor sympati blandt vores progressive venner på det område her, der gerne vil være med til noget, at vi lige pludselig kommer og fremsætter vores eget forslag.

Det håber jeg at fru Ritt Bjerregaard er enig i og ikke tror, at det er et lille beslutningsforslag

fra Danmark, der revolutionerer denne ordning her.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

I den forbindelse vil jeg gerne spørge fru Ritt Bjerregaard, om ikke hun som både kommissær og minister husker sager, hvor udspil fra Danmark har haft en endog ganske stor betydning.

Jeg kommer sådan umiddelbart i tanke om diskussionen om eksport af farligt affald fra de rige lande til de fattige lande, hvor Danmark i kraft af en kommissær og en minister spillede en ganske stor og progressiv rolle; jeg kommer også til at tænke på gensplejsningen, hvor vi i kraft af meget aktive udspil har været med til at fastlægge en EU-linje, og jeg er temmelig sikker på, at hvis taletiden var længere, så kunne man i løbet af relativt kort tid opridsse mange, mange sager, hvor Danmark har spillet en stor rolle.

I SF har vi den opfattelse, og det ved jeg ikke om fru Ritt Bjerregaard med sin kommissærbaggrund kan bekræfte, at det ikke så meget er landets størrelse som argumenternes slagkraft og ideernes styrke og det gennemarbejdede baggrundsmateriale, der betyder noget i diskussionerne, og at det i hvert fald er fuldt så vigtigt for et lille land at bidrage med de ting.

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Diskussionen her viser jo en ret fundamentalt forskellig opfattelse af, hvordan EU-politik kan føres. EU-politik er jo ikke kun et spørgsmål om, at ministeren rejser ned til et møde, og så beslutter man et eller andet. EU-politik er i allerhøjeste grad et spørgsmål om nogle initiativer og nogle udspil, og jeg kan helt bekræfte, hvad hr. Jørn Jespersen nævnte, at der var et meget tæt samspil på det miljøpolitiske område, hvor der klart var nogle danske initiativer, der også kunne bakkes op af mig i den periode, hvor jeg var kommissær for miljøet, lige så vel som der kunne være udspil fra andre lande, som blev drøftet, og som kom til at spille en rolle for udviklingen af EU.

Så det er bestemt *ikke* rigtigt, at medlemslandene ikke kan komme nogen vegne ved at komme med selvstændige udspil.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførrækken til hr. Christian H. Hansen.

Christian H. Hansen (DF):

Forslaget her fra SF om, at regeringen skal arbejde aktivt for fuld og hurtig liberalisering af EU's sukkermarked, kan Dansk Folkeparti følge langt hen ad vejen. Lige så vel som Dansk Folkeparti støtter en liberalisering af landbrugspolitikken, ja, så støtter vi også muligheden for en liberalisering af sukkermarkedet.

Som beskrevet i beslutningsforslaget er der jo tale om, at priserne bliver holdt kunstigt i live via milliardtilskud, som faktisk er lig med, at der forsvinder penge op af forbrugernes lommer. Det er vel egentlig også det, der er beskrevet i beslutningsforslaget nederst på side 3, første spalte og videre op i anden spalte.

Umiddelbart virker det ganske ufornuftigt, at en produktion bliver holdt kunstigt i live af tilskud, men det har vel egentlig altid været sådan i EU, at såfremt et erhverv ikke kunne hvile ordentligt i sig selv, ja, så fandt man hurtigt en tilskudsordning. Det synes Dansk Folkeparti er en vanvittig politik, og derfor har vi som sagt stor sympati for forslaget.

Den midtvejsevaluering, der har været drøftet i dag, og som det er blevet sagt vil komme her i løbet af sommeren, må jeg altså indrømme, at vi gerne lige vil se, inden vi går videre. Vi tror, at hvis den kommer rimeligt hurtigt, ja, så kommer den i forbindelse med udvalgsbehandlingen af forslaget her, men som sagt er vi også villige til at drøfte nogle ting i udvalget omkring det her.

Jeg vil gerne sige, at regeringen kunne da godt på baggrund af debatten i dag sende et signal om, at der er nogle i Folketinget, der ønsker, at der skal ske noget på det her område, noget, som går meget i retning af beslutningsforslaget fra SF.

Som sagt vil vi lige afvente midtvejsevalueringen, ikke forstået på den måde, at vi vil afvente, hvad reformudspillet bliver, fordi det kan jo tage endnu længere tid, men vi vil gerne lige se, hvad man skriver i den her evaluering, som kommer hen over sommeren, og hvis det viser sig, at den ikke trækker i en retning, som vil det, som beslutningsforslaget lægger op til, ja, så er vi villige til at trykke på de rigtige knapper.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil godt sige tak til Dansk Folkeparti for den positive holdning, men bare lige for en ordens skyld afklare nogle ting, for det er jo klart, at jo flere udspil, man har set, jo mere sikker grund

står man på. På den anden side så forspilder man en chance for at påvirke processen, jo læn- gere man venter, og derfor er det lidt vigtigt for mig at vide, hvad det er for nogle konkrete ud- spil, Dansk Folkeparti gerne vil studere.

Sådan som det foreligger oplyst for os, kom- mer der et fornyet udspil omkring selve midt- vejsevalueringen, som jo selvfølgelig betyder noget for mulighederne for at finansiere en eventuel kompensation i forhold til sukkerpro- duktion. Derudover har Kommissionen lovet, så vidt jeg forstår på fødevareministeren, også til sommer at komme med et udspil til en reform af sukkerordningen, men på det tidspunkt er det jo for sent at påvirke det forslag på forhånd i hvert fald. Derfor er det lidt vigtigt for mig at finde ud af, hvordan Dansk Folkeparti ser denne her ti- ming for sig.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Som jeg har forstået det, kommer der først og fremmest et evalueringsudspil på sukkerområ- det, som peger i retning af, hvad man vil på om- rådet, og efterfølgende vil der så komme et for- slag til en reform.

Det er det første udspil, vi gerne vil se, inden vi går videre, for hvis det ikke allerede, når det kommer, peger i retning af noget af det, som lig- ger i SF's forslag, ja, så ved vi jo godt, at så kom- mer reformforslaget heller ikke til at gøre det.

Kl. 17.50

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken. Fru Else Theill Sørensen.

Else Theill Sørensen (KF):

Beslutningsforslaget her opfordrer regeringen til aktivt at arbejde for bl.a. en fuld liberalisering af EU's sukkerproduktion og forsyning, for, at den- ne liberalisering gennemføres i løbet af højst 5 år og på en måde, så bevægelsen hen imod et libe- raliseret marked er mindst lige så stor i de første år som i de sidste, og for, at der omgående åbnes for fuld adgang til EU's sukkermarked for de mindst udviklede lande.

Det Konservative Folkeparti er enig i, at EU's markedsordninger skal liberaliseres og gøres mere markedsorienterede, men vi mener ikke, at det tjener noget formål, at vi vedtager de meget præcise og stramme tidsfrister, som er anført i beslutningsforslaget.

Det betyder ikke, at vi ikke prioriterer en re- form af området højt, men vi er af den opfattel- se, at vi skal afvente midtvejsevalueringen af EU's sukkerordning, som forventelig foreligger om et par måneder.

Så er vi i øvrigt trygge ved ministerens til- kendegivelser af, hvad den danske regering vil arbejde for, og i modsætning til nogle andre tror vi på, at ministeren mener det, hun siger.

Jeg skal, for at der ikke skal være tvivl om Det Konservative Folkepartis stilling til forslaget som helhed, sige, at vi ikke kan støtte forslaget.

Martin Lidegaard (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte det forslag, som SF har fremsat her. Vi forstår fuldt ud bekymrin- gen for de fattige landes problemer med sukker- ordningen, som vel er den største af alle skam- pletter på EU's landbrugsstøtte. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at vi med den ene hånd giver ulandsbistand, der bl.a. går til at optimere landbruget i den tredje verden, og med den an- den samtidig forhindrer de samme landbrug i at eksportere til de europæiske markeder.

Jeg må sige, at jeg også opfatter det som nær- mest patetisk, når Venstres og De Konservatives ordførere siger, at nu vil man altså afvente alle udspil fra EU i stedet for at forsøge aktivt at på- virke dem. Det er lidt den samme diskussion, vi har haft om WTO: Skal vi læne os tilbage og vente på, hvad der sker i forhandlingerne i WTO, eller skal vi tage aktivt del i den?

Når jeg siger det, er det, fordi det undrer mig, for jeg var med til at etablere et meget bredt fler- tal i Folketinget i november måneder, hvor jeg havde en fornemmelse af, at vi havde en klar, bred politisk enighed om, at ikke alene var vi enige om, hvad jeg i øvrigt fornemmer alle par- tier stadig væk er, at vi skal af med de her ord- ninger, herunder sukkerordninger, vi var også enige om, at der skulle laves en aktiv dansk poli- tik. Hvis ikke man føler, at SF's forslag er vejen frem, så må man da i det mindste kunne frem- lægge en alternativ aktivistisk politik.

Jeg håber, at ministeren vil fortælle, hvad Danmark agter at gøre for ikke bare at afvente midtvejsevaluering, afvente evaluering af suk- kerordninger, afvente WTO-udspillet fra Kom- missionen, men faktisk gå ind i debatten og præ- ge både Kommissionens udspil og alle de andre tiltag, der kommer på det her område. Jeg føler, at det var det, vi var enige om, og hvis ikke man kan støtte det her ret enkle forslag, hvad kan man så støtte?

Jeg tror og håber stadig på, at der er vilje i regeringen, men jeg må sige, at jeg forstår også godt lidt bekymringen hos SF, for jeg synes ikke, der er kommet nogle konkrete udspil til, hvad Danmark så kan gøre for at påvirke situationen i EU, men der håber jeg, at ministeren vil gøre mine bekymringer til skamme.

Så vil jeg sige til forslaget, at jeg synes, der er nogle skønhedspletter i det. Altså for det første formuleringen om, at man klart skal tage afstand fra udspil fra Europa-Kommissionen, der er mindre vidtgående, er jo måske lige lovlig betonagtig. Man kan jo godt forestille sig en situation, hvor det kan være fordelagtigt for Danmark at gå ind at støtte et forslag, som ikke lige er SF's linje, men som dog måske kan samle et flertal i EU. Dette blot nævnt.

For det andet, og det er sådan set den bekymring, som SF's ordfører kom med: Hvis nu vi sådan bare liberaliserer verdenshandelen, så ved vi også godt, at det skaber nogle problemer. Jeg tror ikke, at SF's ordfører er uenig i det, jeg står og siger her. Men det er klart, hvis man ikke giver de fattigste lande i verden nogle muligheder for at beskytte deres egne markeder i en overgangsperiode, så har de jo ikke en jordisk chance for at klare sig i et liberalt marked. Det kan godt være, at SF's ordfører er liberal, men jeg er socialliberal i den henseende.

Kl. 17.55

Til sidst vil jeg sige om det kunstneriske indtryk i bemærkningerne, at jeg havde sådan mere fornemmelsen af at læse et debatindlæg i Ekstra Bladet end bemærkninger til et beslutningsforslag i Folketinget. Jeg er sådan set ikke uenig i det, der står, men det er måske lidt frejdigt formuleret. Jeg går ud fra, at det skyldes den sociale indignation, som har præget forslagsstillerne i det her tilfælde.

Det Radikale Venstre kan altså støtte forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er jo særegent at skulle opleve på det her område, at vi ser, at de partier, som kalder sig liberale og liberalister, ikke, når det kommer til stykket, vil være med til at gennemføre et frit marked med åbne grænser for eksporten fra f.eks. ulandene, mens partier, der bestemt ikke er liberalistiske, som f.eks. Enhedslisten – og for os er der langtfra noget helligt princip om, at fri-

handel nødvendigvis skulle være det bedste i alle situationer – er positive.

Vi ser altså her, at de kendte kategorier bliver vendt på hovedet, og det er jo ganske interessant. Det har selvfølgelig sin årsag i, at der i EU-landene og også i Danmark er nogle økonomiske interesser forbundet med opretholdelse af de privilegier, som ligger i støtteordningerne. Det er jo meget enkelt. Men de må altså efter vores opfattelse vige for hensynet til de fattige lande og deres muligheder for at kunne eksportere. Vi kan ikke tillade os at opretholde en protektionisme, som forhindrer de fattigste lande i at opbygge deres økonomi.

Derfor er det efter min opfattelse skuffende, at regeringen og regeringspartierne ikke har været i stand til i den her debat at kunne konkretisere, hvordan de mener, at sukkerproblemet bør løses. Hvis det så var sådan, at man havde sagt, at det, som er foreslået af SF, som Enhedslisten også er enig i, syntes man ikke var den rigtige måde, det var skruet sammen på, hvis man havde det sådan, at man ville være lidt mindre liberalistisk og så måske sikre en fortrinsstilling for bestemte ulande, som det blev antydnet fra Venstres ordfører, hvis man havde nogle bestemte sociale hensyn, så havde det været rimeligt, at det var blevet nævnt.

Vi havde en sag i Europaudvalget, hvor der var nogle sociale hensyn at tage til nogle italienske landmænd, der var gået fallit. Det gør absolut indtryk på Enhedslisten, hvis man kan komme med sådanne konkrete argumenter, og så ønsker vi bestemt ikke at være liberalister, for det at være liberalist betyder jo også nogle gange, at man ikke er social.

Hvis det var sådan, at det var sådan nogle hensyn, der spillede ind fra regeringens side, så havde det ærlig talt været rimeligt, at det var blevet nævnt, og at man havde kunnet komme her til debatten og sige helt præcist, hvad det var, man ville.

Hvis man ikke er i stand til det på nuværende tidspunkt i de forhandlinger, der skal køre i EU, hvordan forestiller man sig så, at det nogen sinde skal kunne blive udformet på en sådan måde, at det bliver ordentligt? Jeg må indrømme, at det forstår jeg simpelt hen ikke en pind af.

Altså en ting er, at regeringen er passiv, men at den samtidig siger, at der er en række ting, som den vil have opfyldt, og så intet gør for at få dem opfyldt, det synes jeg simpelt hen ikke er ordentligt arbejde. Derfor vil jeg meget stærkt opfordre regeringspartierne og ministeren til at

overveje, om det er hensigtsmæssigt, at Danmark henfalder til passivitet i en periode, hvor de konkrete forslag bliver udmøntet.

Vi ved jo godt, at det er nu, at de konkrete forslag begynder at tage form i arbejdet i Kommissionen og i Kommissionens drøftelser med de enkelte landes embedsapparater og ministre, og det er lige nøjagtig i den periode, at man så fra regeringens side vælger passiviteten.

Det er simpelt hen ubegribeligt, medmindre det er, fordi der er nogle økonomiske privilegier, noget gammel planøkonomi, som hr. Kofoed kaldte det, som man i realiteten ønsker at bevare. Det er i hvert fald det indtryk, debatten efterlader, for ellers ville man have gjort sit arbejde og være kommet med de konkrete ting.

Kl. 18.00

Så vil jeg også sige om den melding, der er kommet fra Dansk Folkeparti, at hvis det viser sig, at der er et flertal, som er indstillet på, at der skal ske noget i løbet af sommeren, så vil vi fra Enhedslistens side opfordre til, at vi i udvalget meget nøje hele tiden følger, hvad der kommer fra Kommissionen, og at vi fra udvalgets side f.eks. vil være i stand til at komme med en beretning.

Det kan betyde noget arbejde midt i juli, hvor vi skriver en beretning, og det tager vi så med, hvorefter det vil være muligt at lave et dansk udspil, mens det måske endnu ikke er for sent. Det håber jeg ikke, for så er der gået et par måneder, hvor der ingenting er sket. Men det vil det dog måske stadig væk være muligt at øve indflydelse på processen.

Vi vil i hvert fald fra Enhedslistens side støtte de partier i Folketinget, som er indstillet på, at enhver mulighed for at påvirke processen skal udnyttes, og vi vil ikke under nogen omstændigheder have medansvar for den passivitet, som udvises på regeringsbænkene.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel): Nu er det hr. Keld Albrechtsens grove manipulation med sandheden, der bringer mig på talerstolen. Hr. Keld Albrechtsen siger, at regeringen ikke vil være med til at liberalisere EU's sukkerpolitik.

Det er jo lodret forkert. Jeg ved ikke, om det er hr. Keld Albrechtsens vanlige oratoriske begavelse, der gør, at det ene ord tager det andet, og diskussionen udvikler sig for hr. Keld Albrechtsen, men jeg bliver nødt til at angribe den konklusion, som hr. Keld Albrechtsen drager om re-

geringens holdning til nødvendigheden af en liberalisering af det her område.

Så kort til hr. Martin Lidegaard. Regeringen står fuldt bag den vedtagelse, som mundede ud af debatten, vi havde den 5. november omkring bl.a. »Everything But Arms«-aftalen, hvor vi fra regeringens og de heldigvis mange partiers side, der støttede op om vedtagelsen, arbejder for, at vi får fremrykket den periode, der hedder 2006-09, hvor de 49 fattigste lande får en større markedsadgang. Den periode ønsker vi fremrykket.

Det tror jeg vi alle sammen er enige om, og det er også det, der er regeringens målsætning.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Det er til hr. Keld Albrechtsen, der sagde, at det var sociale argumenter, der påvirkede Enhedslisten. Men der står i forslaget, at f.eks. Swaziland har en mulighed for at eksportere til EU i dag, og de bliver ramt af EU's markedspolitik. Det gør de netop, men i positiv forstand, for de har lov til at eksportere en vis mængde til EU, men til EU's overpriser. Jeg tror ikke, at Swaziland er interesseret i, at vi liberaliserer sådan med et fingerknips, for så skal de til at eksportere til verdensmarkedspriser, hvilket vil give Swaziland et stort tab.

Så der er både fordele og ulemper ved de her markedspolitikker, og det er også derfor, det er nødvendigt, at vi har en overordnet europæisk politik på det her område, sådan at vi får noget bæredygtigt ud af det og ikke bare et lille dansk nålestik.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er til hr. Keld Albrechtsen, fordi der jo kom lidt af en opfordring til Dansk Folkeparti. Jeg vil bare gerne have en bekræftelse på, at Enhedslisten har det på samme måde som Dansk Folkeparti, at selv om sommeren skulle blive varm, så føler Dansk Folkeparti ikke nogen trang til at blive liggende i liggestolen. Vi er klar til at komme ind i både juli og august måned.

Jeg vil bare sikre mig, at selv om det er godt vejr, så kommer Enhedslisten også.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg vil gerne sige tak for den sidste tilkendegivelse. Jeg har ikke på nogen måde forsøgt at antyde, at nogen skulle have lyst til at ligge hjemme i hængekøjen i solskinnnet, medens der

var vigtige ting at gøre her på Christiansborg. Det kunne jeg ikke drømme om. Enhedslisten vil i hvert fald være der.

Kl. 18.05

Så er jeg ked af, hvis ministeren mener, at jeg er gået for vidt. Nu kan det jo også godt være, at jeg har talt kraftigt til ministeren i et fortvivlet forsøg på at få ministeren til at foretage sig noget. Jo mere ministeren ikke foretager sig noget, jo mere bestyrker det jo indtrykket af, at man i realiteten ikke ønsker en liberalisering. Det er jo problemet i denne her debat, og det er jeg nødt til at sige.

Jeg skal så prøve at sige det så nænsomt som muligt, men regeringen efterlader altså ikke et indtryk af handlekraft i denne her debat; det vil være en overdrivelse at sige.

Så vil jeg sige til hr. Thor Gunnar Kofoed, at det netop er sådan, at jeg er fuldstændig enig i, at det problem, som f.eks. Swaziland kan have, bør der tages hensyn til i en ordning, og det var netop det, jeg foreslog: at vi satte os ned og i udvalgsarbejdet fik lavet en præcisering af, at den liberalisering foretages på en sådan måde, at der tages skyldigt hensyn til de fattigste ulande og til de problemer, der altid vil opstå i forbindelse med en markedsomlægning.

Hr. Jørn Jespersen gik endda så vidt, at han antydede, at man også kunne give kompensati- on til nogle af dem i Europa, der blev ramt af en omlægning. Så det er jo ikke, fordi der ikke fra oppositionspartiernes side var utrolig velvilje til at komme regeringspartierne i møde med henblik på at udforme det konkrete indhold af et dansk udspil.

Alligevel vil regeringen ikke være med til at foretage sig noget. Det er det, der er så ubegribeligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Europa-Kommissionen har bl.a. til opgave at sikre forbrugerne de fleste og de bedste varer til den billigste pris. Det er en prisværdig opgave. Men hvad der kan undre er, at Kommissionen sin opgave til trods er villig til at holde hånden over det europæiske sukkermarked og derved være med til at sende en regning til forbrugerne, forårsaget af toldmure, kvoter, eksportstøtte. Det er da paradoksalt.

At de fattigste i denne verden samtidig også skal betale regningen og dermed skal lide under Kommissionens beslutninger, gør kun denne her sag endnu mere hovedrystende. Det vidner om en politik blottet for global ansvarlighed.

Det er Kristeligt Folkepartis ønske, at der fra Danmarks side vil blive gjort en aktiv indsats for at forbedre ulandenes markedsvilkår, men det vil være utopisk at tro, at det europæiske marked kan liberaliseres med et fingerknips. Derfor er det desto vigtigere, at Danmark gør en aktiv indsats på de områder, der har en særlig betydning for ulandene. Et af de områder er sukker.

En forbedring af ulandenes markedsvilkår på netop det her område vil altså være et godt sted at starte, hvis man altså har tænkt sig at føre en politik, der vil kunne bevirke en reel forbedring af ulandenes økonomi. Men Kristeligt Folkeparti taler altså ikke om hidtidige såkaldte forbedringer, hvor man eksempelvis har tilladt LDC-landene at begrænse adgangen til europæiske markeder for blot at skære tilsvarende i ACP-landenes adgang. Man har altså på den måde bogstaveligt talt byttet en gruppe af ulandenes adgangskvoter ud med en anden i stedet for at skære i den europæiske produktionskvote. Det er forkasteligt.

Det er derfor vigtigt at understrege, at i Kristeligt Folkeparti ønsker vi en generel forbedring af alle ulandene og ikke blot omrokering af kvoter. Der skal ikke herske tvivl om, at Kristeligt Folkeparti finder den her sag særdeles betydningsfuld på grund af, at den endnu en gang understreger Vestens manglende vilje til at skabe en mere ligelig tilgang og fordeling af verdens ressourcer.

Vi håber da på, at hvis regeringen ikke vil gøre en indsats på det her område på baggrund af et globalt ansvar, at den så i det mindste vil gøre det for at skabe sammenhæng i sin egen politik eller for at sikre, at de danske forbrugere ikke betaler overpris for deres varer. Den her sag burde jo være en sag, hvor den såkaldt liberale regering gik forrest. Vi taler jo om et omdrejningspunkt i den liberale tankegang, en liberalisering af markedsordningerne.

I Kristeligt Folkeparti tilslutter vi os det stillede forslag til vedtagelse, da vi mener, at det afspejler den rette forståelse af konsekvenserne af EU's protektionistiske sukkerordning, og da det samtidig udstikker, hvad der bør være regeringens handleplan og målsætning på området.

Kl. 18.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jørn Jespersen.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skylder fødevareministeren et svar på et tidligere spørgsmål, hvor jeg ikke kunne svare, fordi jeg ikke havde flere korte bemærkninger. Spørgsmålet var, om jeg kunne nævne konkrete eksempler på, at regeringen modarbejdede liberaliseringer på landbrugsområdet.

Der vil jeg sige, at jeg har i hvert fald hæftet mig meget ved, at da der endelig kom et forslag, som trods alt var et skridt på vejen i den rigtige retning i WTO-forhandlingerne, fra Stuart Harbinson, der er formand for arbejdsgruppen om landbrug, så var fødevareministerens første kommentar, at de forslag var alt for voldsomme, skrappe og lemlæstende.

Det er det, ministeren er citeret for i medierne, og jeg har ikke set noget dementi, så jeg må gå ud fra, at det kom fra hjertet ved den pågældende lejlighed, på trods af at de pågældende forslag var uhyre moderate, hvis man ønsker en liberalisering af landbrugsstøtten.

Der var tale om afvikling af eksportsubsidierne på op til 9 år. Der var tale om, at den gule og den blå boks skulle reduceres med henholdsvis 50 og 60 pct. over 5 år, og resten var tilbage. Der var tale om, at der ikke kom nogen restriktioner på den grønne boks, der kunne man stort set proppe al den landbrugsstøtte ned, man ville, og kalde den miljø, dyrevelfærd osv. Altså et hullet, løst, moderat forslag, som alligevel af regeringen blev kaldt voldsomt, skrap og lemlæstende.

Dertil kommer, at vi ikke har set nogen som helst offentlige initiativer i forhold til de andre EU-lande, i forhold til offentligheden for at presse på for en afskaffelse af denne her vanvittige landbrugsstøtte.

På den baggrund tillader jeg mig, indtil andet er bevist, at konkludere, at regeringen siger ét og gør noget andet. Der er tale om topmålt hykleri fra regeringens side. Man påstår, at man er liberal og ønsker at afskaffe landbrugsstøtten, og i virkelighedens verden må jeg konkludere, at man gør det modsatte, man modarbejder det og er godt tilfreds med at kunne skyde skylden på de andre lande og sige, at vi jo ikke kan komme igennem med det i EU. Så har man sin forklaring, sin bortforklaring parat.

Hvad er problemet med de her sukkerordninger? Ja, problemet er stort. Overordnet kan man sige, at det er en fuldstændig vanvittig protek-

tionisme, som ikke tjener noget som helst ordentligt, hæderligt, fornuftigt formål. En protektionisme, som koster EU's borgere, forbrugere, 42 mia. kr. om året alene på sukkerområdet.

Det er en ordning, som skaber miljøproblemer, fordi den skaber en intensiv produktion, som ellers ikke ville finde sted, med overforbrug af sprøjtemidler osv. Det er en ordning, som skaber monopoler i forarbejdnings- og videresalgseleddet, og monopoler er efter vores opfattelse ikke af det gode.

Det er endelig en ordning – og det er det allermost alvorlige – som er dybt, dybt skadelig for de fattige lande, fordi vi både forhindrer deres eksport til os, idet vi lukker vores markeder ved høje toldbarrierer, og jo mere forarbejdede deres varer er, jo højere er tolden, og så dumper vi oven i købet vores overskudsproduktion på deres markeder og slår deres egen produktion i stykker.

Det er så forargeligt og skammeligt og ødelæggende, at det trods enhver beskrivelse. Alligevel har vi en såkaldt liberal regering i Danmark, liberale partier, som vil vente.

Hvad var det, fødevareministeren nævnte? At de ikke havde været reformeret siden 1968. De koster det hvide ud ad øjnene for borgerne, de ødelægger miljø, og de er dybt skadelige og forargelige over for ulandene. Alligevel siger Venstre og De Konservative: Lad os nu vente, som vi har gjort siden 1968. Det trods enhver beskrivelse.

Man er ikke engang i stand til at komme med et alternativ og sige, nej, det er ikke lige den her måde, vi vil liberalisere på. Vi har en anden, bedre model. Ikke så meget som en antydning af alternativer er der kommet fra Venstre og De Konservative og regeringen. Intet har man kunnet præstere.

Når hr. Martin Lidegaard spørger fødevareministeren, hvordan man så vil presse på for at få et fornuftigt forslag til en afskaffelse af EU's sukkerordning, så er svaret fra ministeren ingenting, der er ikke kommet noget svar på det spørgsmål. Der er ikke kommet antydningen af et svar om, hvad ministeren vil gøre. Så den aktivistiske udenrigspolitik er ikkeeksisterende på det her område. Det tror jeg nu generelt den er. Men i hvert fald på det her område findes der overhovedet ikke gnist af initiativ og virkelyst og handling i regeringen. Man sidder på hænderne.

Der har så været rejst nogle problemer omkring de fattige lande og konsekvenserne for

dem. Der må man jo sige, at samlet set vil en liberalisering af verdens sukkerproduktion og sukkerhandel medføre en massiv velfærdsgevinst, hvoraf en meget, meget stor del vil havne i de fattige lande.

Men selvfølgelig vil der også her være vindere og tabere. Et land som Mauritius, der har nogle meget høje produktionsomkostninger, og som hidtil har haft gavn af præferenceaftalerne, vil givetvis tabe på det.

Kl. 18.15

Til det er der flere ting at sige. For det første: Jamen nogle af de lande skal vel også omstille deres produktion? Det er ikke hensigtsmæssigt at satse på sukker, hvis man er et meget bjergrigt land med vandmangel, så her skal der alligevel ske en ændring.

Det andet, man kan sige til det, er, at hvis vi får så massive velfærdsgevinster, ville det jo i virkeligheden være ret nemt og enkelt at omdirigere en del af dem til forbedret bistand lige præcis dér, hvor man taber på ordningerne, og det synes vi er den rigtige måde. Der skal gives velfærd og fremgang gennem handel, og de steder, hvor der er mangler i den strategi, skal der gås målrettet ind med bistand, der gør, at man kan udnytte de øgede markedsmuligheder. Men regeringen har det åbenbart sådan, at når man skal skære ned på statens budgetter, rammer man ulandshjælpen og siger, at de skal have frihandel i stedet for; og når vi diskuterer frihandel, siger man: Nej, det skal de ikke have, for det kunne ramme nogle af de fattige lande, og dem føler vi jo så meget for. Topmålet af hykleri endnu en gang!

Endelig har vi altså konstateret, at regeringens engagement i EU-politikken kan ligge på et meget lille sted. For for Venstre og Konservative er EU åbenbart et sted, hvor der træffes beslutninger, som er uden for enhver rækkevidde, og som ikke kan påvirkes af Danmark. Jamen det er da underligt, at vi har meldt os ind i sådan et foretagende, der træffer beslutninger på egen hånd, og hvor vi ikke engang har noget at skulle have sagt, men det er åbenbart Venstres og Konservatives opfattelse.

Vi har i SF den stik modsatte holdning, nemlig at det er vigtigt at påvirke beslutningerne i EU. Også et lille land kan spille en stor rolle, hvis det kommer med forslag, hvis det kommer med udspil, hvis det argumenterer for sine sager, hvis det har undersøgt dem til bunds, hvis det har forskningsresultater, og hvis det er engageret og aktivt. Men de sidste forudsætninger er

mildest talt fravaerende, og på den baggrund kan man måske godt forstå, at regeringen ikke har så megen tiltro til initiativer.

Jeg skal sige tak til Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti og Enhedslisten for støtten til forslaget. Det er dejligt at se, at der er en række partier, som rent faktisk er parat til at liberalisere landbrugspolitikken, når de liberale partier er så meget imod det.

Så skal jeg sige til Dansk Folkeparti, at jeg håber, det vil være muligt i løbet af relativt kort tid at få dem med, så der kommer et flertal. Sagen er jo den, at vi ikke har alt for god tid. Der kommer et udspil fra Kommissionen, som vi gerne skulle påvirke, der er WTO-forhandlinger med ministerkonference i september, og der er brug for, at nogle lande viser vejen, så vi får åbnet forhandlingerne igen, og ulandene får opfyldt de løfter, vi har givet dem om, at der er tale om en udviklingsrunde.

Kernen i hele denne diskussion er, at de rige lande har afgivet det ene løfte efter det andet til de fattige lande, men ikke har opfyldt dem, og nu er vi igen i den situation, at vores manglende vilje til at opfylde vore egne løfter blokerer for forhandlingerne. Det er jo ikke sådan, at vi ikke kan komme videre, fordi andre lande blokerer. Det er EU, der blokerer WTO-forhandlingerne på grund af, at vi klammer os til oldnordiske, dybt skadelige landbrugsstøtteordninger. Det bør vi holde op med, så jeg håber, at Dansk Folkeparti og vi andre er i stand til at finde en eller anden form for et flertal, som kan udtrykke de holdninger, som et flertal i dag har givet udtryk for, nemlig at EU's sukkerordninger er dybt, dybt skadelige og meget skammelige og bør afskaffes – med hr. Christian H. Hansens ord i Politiken: Jo før, jo bedre! Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Jørn Jespersen: Er det ikke vigtigt, at vi får nogle resultater frem for en profilering af SF's ulandspolitik eller markedspolitik? Er det ikke vigtigere, at vi får noget EU-arbejde til at fungere på det plan, EU arbejder efter, end at vi får lavet et udvalgsarbejde i Danmark, som måske kommer ud for nogle forudsætninger, vi ikke kender endnu?

Der er et evalueringsarbejde i gang, og når vi får resultatet af det evalueringsarbejde, kan vi gå i gang. Er det ikke det, vi skal vente på, så vi kan få et resultat ud af det arbejde, vi laver? El-

ler er det vigtigere, at vi får en profilering af SF's politik?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jo, vi skal have nogle resultater, og det er derfor, vi skal se at få fingeren ud og komme i gang med arbejdet i stedet for bare at vente, vente og vente, som man hele tiden siger.

Jeg er træt af at høre, at hver gang der er konkrete forslag til at ændre, reducere eller afvikle landbrugsstøtten, siger Venstre: Ja, det går vi principielt ind for, men det skal ikke være lige nu, og det skal ikke være på den måde, og det skal i hvert fald ikke være uden kompensation, og det skal heller ikke være, før jordskatterne er nedbragt, osv. Venstre har altid 10 dårlige undskyldninger for, at reduktion eller afvikling af landbrugsstøtten ikke skal være lige her og nu og ikke på denne måde. Det kan vi bare ikke blive ved med at vente på, og vi er trætte af at vente på Venstre.

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischér Boel):

En kort bemærkning til hr. Jørn Jespersen, der fik talt sig varm, kunne jeg høre.

Jeg synes, det er besynderligt at høre hr. Jørn Jespersen sige, at regeringen overhovedet ikke engagerer sig i EU-arbejdet, heller ikke på Fødevareministeriets område. Jeg er ked af, at hr. Jørn Jespersen ikke har mulighed for at få direkte referater af, hvad der bliver diskuteret på rådsmøderne, bl.a. i forbindelse med den debat, vi nylig har haft om de muligheder, der ligger i de kommende WTO-forhandlinger, for så ville hr. Jørn Jespersen danne sig et ganske andet billede af virkelighedens verden.

Danmark er sammen med England, Holland, Tyskland og Sverige klart de lande i Europa, der har den mest progressive holdning, når vi diskuterer mulighederne for at nå til et fælles resultat i de kommende WTO-forhandlinger i Cancún i Mexico i september måned. Sådan er realiteterne.

Det er selvfølgelig vigtigt, at regeringen bruger enhver lejlighed til at påvirke de diskussioner, der foregår på europæisk plan, og jeg tror heller ikke, hr. Jørn Jespersen i bund og grund er uenig i, at Danmark også bruger de muligheder. Det er selvfølgelig utrolig vigtigt, for uanset at vi er et relativt lille land i EU-sammenhæng, har der været en tradition for, at når Danmark blan-

der sig i debatten, lytter man også til, hvad der bliver sagt. Jeg synes også, at de resultater, vi kunne se under det danske formandskab, klart indikerer, at de andre lande altså ikke er ligegladede med, hvad der bliver fremført fra dansk side.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jørn Jespersen for en bemærkning til ministeren, og så vender vi tilbage til hr. Kofoed med korte bemærkninger til hr. Jørn Jespersen.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Når ministeren nu selv henviser til resultaterne under det danske formandskab, kan man jo i hvert fald sige, at et af resultaterne var, at landbrugsstøtten blev forlænget til 2013 i stedet for at blive reformeret før 2006, og det synes jeg ikke man skal prale ret meget af, når man snakker formandskab.

Så bliver jeg nødt til at sige, at jeg da gerne ville høre, hvad der sker på ministerrådsmøderne, men det har jeg bare ikke mulighed for, og derfor kan man ikke bruge det som bevis for noget som helst. Jeg kan bare konstatere, at den støtte til Harbinson, der er blevet givet udtryk for af fødevareministeren selv, ikke fremgår af referatet fra Rådet, så det har altså ikke gjort så meget indtryk på de andre, at det er kommet med i referatet.

Jeg kan konstatere, at det ikke er muligt at få den danske regering til at komme med et udspil til offentligheden om en afvikling af sukkerregimet. Det er ikke muligt for regeringen at komme med en offentlig støtteerklæring til Harbinsons forslag, som dog trods alt er et lille skridt på vejen. Det kunne vi ikke vedtage her i Folketinget, fordi Venstre og Konservative var imod, så jeg tror ganske enkelt ikke på Venstres og regeringens liberaliseringsønsker. Jeg tror, det er hykleri.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Er det ikke vigtigere, at vi tager fat om de ting, der kommer på EU-plan, og drøfter dem i Europaudvalget, så vi tager hensyn til de konkrete udspil, i stedet for at vi kommer med et dansk udspil, som måske slet ikke har relevans i forhold til det, der reelt foregår?

Når man ser på bemærkningerne til SF's beslutningsforslag, er der mange direkte forkerte påstande i dem, og hvis det er det, der skal være baggrund for det politiske arbejde, Danmark

skal komme med, bliver det måske ikke taget seriøst. Derfor tror jeg, at den linje, ministeren lægger sig på, er meget vigtigere og mere seriøs, end at vi vedtager et beslutningsforslag, som ikke vil få betydning i de kommende forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hvis hr. Thor Gunnar Kofoed mener, at der er nogle af oplysningerne eller tallene i vores forslag, der er forkerte, synes jeg, det er lidt sent i debatten, det kommer frem. Det kunne hr. Kofoed have nævnt tidligere, for så kunne vi jo have set, om vi kunne have afklaret det. Oplysningerne er baseret på analyser fra bl.a. Fødevareøkonomisk Institut og OECD, så jeg tror ikke, der er så meget at komme efter, men stil spørgsmålene under udvalgsbehandlingen. Det kunne jo også være, at det er hr. Thor Gunnar Kofoeds læsning, der ikke er helt fuldkommen.

Kl. 18.25

Det egentlige spørgsmål var: Er det ikke vigtigere, at vi venter, end at vi kommer med et dansk udspil? Nu er det ved at gå op for hr. Kofoed, hvad det handler om. Det er nemlig ikke vigtigt at vente. Det vigtige er, at der kommer et udspil, der præger tingene, det vigtige er, at vi tager processen i EU så alvorligt, at Danmark prøver at præge diskussionen og kommer med et gennearbejdet, seriøst og veldokumenteret forslag i stedet for bare at vente.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne takke formanden for den venlige rådgivning.

Det skal ikke være et langt indlæg, men det, der bringer mig herop, er sådan set ministerens tidligere bemærkninger, hvor hun garanterede, at jeg roligt kunne gå ud fra, at regeringen står bag vedtagelsen af den 5. november.

Mit spørgsmål er sådan set, som hr. Jørn Jespersen også var ind på med den vanlige service, der kendetegner hr. Jørn Jespersen: Hvilke konkrete tiltag agter regeringen at tage, for at det kan blive til noget? Jeg er egentlig ikke i tvivl om, at når ministerrådsmøderne går for sig – dem kan vi andre jo desværre ikke følge – sker der ting og sager. Der er diskussioner, og her ligger ministeren på den rigtige side. Men nogle gange er der jo brug for lidt mere. Nogle gange er der også brug for at lægge nogle konkrete forslag frem og bevise over for den undrende euro-

pæiske offentlighed, at her er altså et land, der har nogle standpunkter.

Statsministeren er jo ikke bleg for at indrykke annoncer i aviserne i andre situationer for ligesom at markere, at her er en dansk holdning. Man kan diskutere, om det er en fornuftig måde at gøre det på. Det synes jeg sådan set ikke, og jeg vil heller ikke forvente, at man gør det, men jeg vil forvente, at man har nogle konkrete udspil på området, og her er et:

Jeg skal sige ærligt, at jeg tror ikke, det vil have den store gang på Jorden, selv om Danmark skulle foreslå det, SF foreslår her, og som vi andre støtter. Men det signalerer, at der er nogle lande, der mener noget, og forslaget går ikke ud på, at den danske regering uanset hvad skal stemme for det. Der står, at man skal arbejde aktivt for forslag, der går i den og den retning, men det vil regeringen ikke stemme for. Men hvad vil regeringen så helt konkret arbejde for? Hvad vil man sige til den danske befolkning og de europæiske befolkninger, at man gerne vil? Det er dét, mit spørgsmål går på: Hvilke konkrete initiativer vil regeringen tage?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg ved ikke, om jeg må starte med en kort bemærkning til hr. Jørn Jespersen.

Jeg synes, jeg hørte hr. Jørn Jespersen sige, at regeringen gik ind for en forlængelse af støtteordningerne på landbrugsområdet til 2013. Jeg synes, det var det, jeg hørte, men det kan næppe passe, at hr. Jørn Jespersen ikke er orienteret om, hvordan regeringens holdning er i forbindelse med støtteordningerne. Jeg tror, hr. Jørn Jespersen må tænke på mælkeområdet eller et eller andet helt specifikt, siden det er året 2013, der bliver bragt på banen.

Hr. Martin Lidegaard er forhåbentlig ikke i tvivl om, at regeringen står klart bag de intentioner, der blev udtrykt i vedtagelsen af den 5. november. Derfor arbejder regeringen også aktivt for dem, og beslutningen om at fremrykke tidspunktet fra 2006 er målsætningen for regeringen, så de særlig uudviklede og underudviklede lande får mulighed for – som også hr. Keld Albrechtsen har været inde på – at få adgang til det europæiske marked på et tidligere tidspunkt end det, der var stipuleret i den oprindelige aftale fra 2001. Jeg tror, det er vigtigt at fastslå, at det er regeringens holdning, og at det også er det, vi arbejder for.

Nu foregår der jo forhandlinger andre steder end i Ministerrådet. Diskussionerne foregår også i arbejdsgrupper, og her bliver den danske holdning selvfølgelig også fremført.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg vil også godt benytte lejligheden til at bore lidt i det, hr. Martin Lidegaard var inde på.

Jeg synes, der har været en lidt mærkelig debat, der er gået på – også udtrykt af Venstres ordfører, hr. Thor Gunnar Kofoed – at man ikke skulle kunne føre nogen aktiv EU-politik eller forhandle med kollegerne i EU, hvis man selv kommer med nogle udspil. Jeg må sige, at det synes jeg er en misforståelse, og derfor vil jeg også gerne bore i, hvorfor ministeren synes, det ville være så dårligt i denne situation, at Danmark rent faktisk tilsluttede sig nogle af de principper, der står i SF's forslag, hvorfor det er utænkeligt, at Danmark ikke op til et udspil fra Kommissionen præsenterer sine synspunkter. Der er jo et rådsmøde, som finder sted her i maj måned, der er rådsmøder i juni måned også, og det vil sige, at der er gode muligheder for, at ministeren med baggrund i et sådant beslutningsforslag kunne føre den aktive linje, som ministeren her giver udtryk for er regeringens linje.

Kl. 18.30

Så jeg vil også være glad for et uddybende svar på, hvorfor det ikke kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Til fru Ritt Bjerregaard skal jeg blot sige, at der selvfølgelig foregår løbende diskussioner i EU om de forslag, der skal lanceres, og der har vi også fra dansk side mulighed for at gøre vores indflydelse gældende.

Nu må det vel have været fru Ritt Bjerregaard, der sad og forhandlede fra Danmarks side i 2001, da man sidst diskuterede sukkerregimet, da man sidst besluttede, at der skulle foretages en midtvejsevaluering i 2003 af de fremtidige muligheder for et sukkerregime. Så selvfølgelig er fru Ritt Bjerregaard helt bekendt med de muligheder, en regering til enhver tid har via deres repræsentation i Ministerrådet for at påvirke tingene, og den mulighed benytter vi os selvfølgelig også af fra dansk side.

Jeg mener, at jeg gav udtryk for i mit første indlæg, at vi meget langt hen ad vejen er enige med forslagsstillerne i de intentioner, der bliver lagt for dagen i beslutningsforslaget, bl.a. nød-

vendigheden af – jeg tror også, at jeg brugte udtrykket jo før, jo bedre – at få en reform af et regime, som har overlevet sig selv. Så jeg tror slet ikke, at vi er uenige, må jeg sige til hr. Jørn Jespersen, heller ikke om intentionerne.

Det, vi fra regeringens side har sagt, er, at nu ønsker vi at få en diskussion med Kommissionen om det udspil, som man har aftalt i 2001, og som skulle ligge på bordet i løbet af sommeren, og det er det udgangspunkt, regeringen også har i de videre forhandlinger.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Ritt Bjerregaard. Nu bliver det en kort bemærkning denne gang.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Det gør det.

Jeg forstår fortsat ikke, at ministeren ikke synes, at et udspil som det, der ligger her på bordet fra SF, som direkte går ud på, at regeringen fremlægger en strategi for, hvordan liberaliseringen kan ske, og sørger for at fremlægge denne strategi over for de øvrige EU-lande og Europa-Kommissionen, hvorfor i alverden ministeren, med de synspunkter, der her bliver givet udtryk for, ikke synes hun kan støtte det forslag.

Det er fuldstændig rigtigt, som fødevareministeren siger, at jeg var med til at forhandle i 2001, og der var Danmark også klart modstander af den ordning, som et flertal af lande besluttede.

Derfor er det da givet, at der må noget mere til, at vi ikke bare kan nøjes med at bringe os selv i en situation, hvor vi ikke kan komme nogen vegne, og dér ligger der et udmærket gennearbejdet, gennemtænkt forslag fra SF, som ministeren strengt taget skulle være glad for og have klappet i sine hænder over nu lå på bordet og sige: Fint, nu går vi videre med det.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal bare sige til fødevareministeren i forbindelse med diskussionen om formandskabet: Jeg tænkte ikke på mælkeområdet, jeg tænkte på den generelle aftale.

Når jeg så diskuterer, i hvor høj grad Danmark havde indflydelse på den, og i hvor høj grad den var mellem Tyskland og Frankrig og derefter blev accepteret, om budgettet frem til 2013 i forbindelse med indfasningen af de nye medlemslande, så synes jeg, at det var dårligt håndteret, at det blev løst på et så sent tids-

punkt, at det var muligt for Frankrig at tage udvidelsen som gidsel og dermed få en for protektionistisk landbrugspolitik igennem.

Jeg synes bare, at Danmark skulle have gjort et meget mere aktivt forsøg på at forhindre den aftale. Nu har vi jo låst os selv i meget høj grad på en fortsættelse under vilkår, som bestemt ikke er ideelle, og hvor en reform i 2006 var det, der ellers havde været sigtelinjen.

Så vil jeg bare tilslutte mig de mange spørgsmål, der har været. Hvis ikke regeringen vil tage SF's forslag, hvad agter regeringen så mere konkret at gøre for at fremme en afvikling så hurtigt som muligt af EU's sukkerordninger?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er der flere, som ønsker ordet? Ja, det gør fødevareministeren.

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):
Blot en sidste bemærkning til både fru Ritt Bjerregaard og til hr. Jørn Jespersen.

Fra regeringens side har vi den klare opfattelse, at en liberalisering af sukkerområdet også hænger sammen med en liberalisering af det øvrige landbrugsområde, og derfor afventer vi nu Kommissionens udspil på det her område. Men det betyder jo ikke, at vi sidder på hænderne – jeg tror, det var hr. Jørn Jespersen, der brugte det udtryk – at regeringen intet foretager sig i den mellemliggende periode.

Der bruger vi selvfølgelig de sædvanlige muligheder for at påvirke den holdning hos de lande, der har den samme holdning, som vi fra dansk side har. Det er – hvis jeg måske til bevidsthed skal gentage det – England, det er Holland, og det er Sverige, der på sukkerområdet har den samme holdning, som vi har fra dansk side. Og det er klart, at vi også samarbejder med de lande for at prøve at påvirke Kommissionen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug

og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 124:

Forslag til folketingsbeslutning om genindførelse af strukturordningen under EU's landdistriktsprogram for små og mellemstore virksomheder.

Af Ritt Bjerregaard (S) og Jørn Jespersen (SF)
m.fl.

(Fremsat 27/3 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg vil godt indlede drøftelsen med at sige, at jeg som udgangspunkt finder det utrolig sympatisk, at forslagsstillerne med det her forslag til folketingsbeslutning ønsker at hjælpe de små og de mellemstore virksomheder i fødevareindustrien. De små og mellemstore fødevarevirksomheder er jo sammen med de store fødevarekoncerner vigtige elementer i den danske fødevaresektors udvikling i de kommende år, et område, der også i fremtiden vil komme til at rumme store udfordringer.

Det er selvfølgelig nødvendigt for en regering at prioritere den offentlige indsats inden for såvel Fødevareministeriets område som inden for hele den samlede erhvervs politik.

Det forslag til folketingsbeslutning, som forslagsstillerne her har fremsat, genoptager den debat om erhvervsstøtte, som vi har haft gentagne gange i det forløbne år med udgangspunkt i strukturprojektordningen. Det rejser jo spørgsmålet om, hvad der er den bedste måde at understøtte en fremadrettet erhvervsudvikling på, samtidig med at andre samfundshensyn også bliver tilgodeset. Det er her ligesom på så mange andre områder vigtigt, at vi får mest ud af pengene.

Jeg bliver nødt til at sige, at regeringen fortsat ikke har til hensigt at genåbne strukturprojektordningen. Efter regeringens opfattelse er tiden løbet fra de traditionelle investeringsstøtteord-